

[Per Hækkerup.]

Jeg havde nær sagt ensidigt, men det var altså tresidigt, besluttede at skære forsvarsudgifterne ned med de 125 mill. kr., der var tale om. Det har vi accepteret, det tager vi som udgangspunkt, og vi siger, at herudfra må vi erkende, at det er nødvendigt at skabe en ny ordning, hvor rammer og indhold svarer til hinanden og svarer til det, som vi her i folketinget mener at vi budgetmæssigt er i stand til at bære.

Jeg vil dernæst gerne gøre en bemærkning om markedspolitikken. Det er jo interessant at konstatere den usikkerhed, der opstod i hvert fald i et enkelt af regeringspartierne, da de Gaulle skrev, hvad jeg er enig med statsministeren i var et temmelig intetsigende brev til nogle unge mennesker her i landet og i nogle andre lande. Jeg er helt enig i vurderingen, at der ikke heri ligger den mindste antydning af en ny politik fra fransk side eller nye muligheder for dansk markedspolitik, og derfor kunne det nok undre, at markedsudvalgets formand på et så spinkelt grundlag øjeblikkelig tog anledning til at stille forlangende til regeringen om, at nu skulle der foretages en særlig undersøgelse med henblik på den mulighed, der hermed var skabt.

Jeg vil gerne sige til statsministeren, at når vi har følt os lidt urolige over denne udvikling, skyldes det også, at i statsministerens åbningstales formulering af markedspolitikken er ikke gentaget den forudsætning, som vi ellers hidtil plejer at tage med, nemlig at Danmark søger fortsat medlemskab eller opretholder sin ansøgning om medlemskab i fællesmarkedet sammen med England, Norge — Irland plejer vist også at blive nævnt — samt de former for tilslutning, de øvrige nordiske lande måtte ønske. Jeg må efter statsministerens sidste udtalelse gå ud fra, at der ikke er nogen som helst tvivl i den henseende, og jeg har forstået, at også den højtærede økonomi-minister har den opfattelse.

Jeg vil også gerne understrege, at når vi blev lidt underlig til mode, så hænger det

sammen med den måde, hvorpå hr. Henry Christensen med sædvanlig blændende klarhed fremstillede venstres standpunkt til dette spørgsmål i sin ordførertale, idet han dér talte om, at det ville være rimeligt at foretage undersøgelser, selv om de i den nuværende situation var nok så hypotetiske. Så måtte man spørge sig selv: er det hr. Anders Andersen, der har skrevet det lille afsnit? Eller har man diskuteret det i gruppen og er blevet enig om et lille kompromis, idet økonomi-ministeren har sagt, at der ikke må stå noget, og hr. Anders Andersen har sagt, at der skal stå noget, og så har hr. Henry Christensen fundet sådan noget kryptisk noget at skrive i sin ordførertale. Men det er jo ikke den slags ting, der gør én roligere i bedømmelsen af en regerings politik, og derfor vil jeg gerne spørge markedsministeren: agter markedsministeren at bruge statens knappe midler til foretagelse af fuldstændig overflødige og hypotetiske undersøgelser, eller kan vi betragte det som den sidste lille flue på denne sag, den, hr. Henry Christensen slap op?

Jeg vil også gerne gøre en bemærkning om Biafraspørgsmålet. Der findes i statsministerens åbningstale en vending om dette, hvori det siges, at det er dybt beklageligt, at udenforstående lande ikke har villet afstå fra våbenleverancer til de stridende. Nu ved udenrigsministeren selvfølgelig eller husker lige så godt som vi andre, at dette er et spørgsmål, vi har haft lejlighed til at drøfte i det udenrigspolitiske nævn. Jeg vil derfor gerne spørge udenrigsministeren, om der under henvisning til de drøftelser, vi har haft i nævnet, er sket andet, end at man i åbningstalen giver udtryk for en dyb beklagelse over disse våbenleverancer. Eller har den danske regering, således som vi ønskede det, henvendt sig til de landes regeringer, der leverer våben til Biafra, og givet udtryk for en henstilling om, at de standser disse våbenleverancer. Hvis det ikke er tilfældet, vil jeg gerne spørge udenrigsministeren — ja, hvad enten det er tilfældet eller ikke er tilfældet, vil jeg